

dle zbytku pohledávky po srážce 10.000 Kč, jež ručitelka Irena H-ová žalobci ještě před ukončením vyrovnacího řízení zaplatila, a že se neprávem odvolací soud dovolával § 18 bývalého vyrovnacího řádu. Rekurs není v žádném směru opodstatněn. Právní názor vyslovený odvolacím soudem o výpočtu pohledávky pro vyrovnací kvotu odpovídá zákonu i judikatuře nejvyššího soudu. Již z předpisu § 48 býv. vyr. ř. plyne, že práva věřitelů proti ručitelům a spoludlužníkům dlužníka, který se vyrovnává, jakož i proti osobám, proti nimž přísluší věřitelům právo postihu, jsou vyrovnáním nedotčena, pokud se oprávněný výslovně neprohlásí jinak. Potvrzeným vyrovnáním zprošťuje se jen vyrovnací dlužník povinnosti zaplatiti věřitelům schodky, které utrpěli vyrovnáním, a věřiteli zůstávají zachována veškerá práva proti spoludlužníkům a ručitelům. Již z tohoto předpisu lze právem usuzovati, že platby vykonané ručitelem nebo (solidárním) spoludlužníkem na pohledávku věřitele po zahájeném vyrovnacím řízení nemají vliv na výpočet vyrovnací kvoty, zejména se nezmenšuje jimi výše pohledávky věřitelem přihlášené k vyrovnání pro výpočet vyrovnací kvoty. Právem použil odvolací soud k odůvodnění svého názoru předpisu § 18 býv. vyr. ř., poněvadž i z něho plyne, že platem, který vykonal jeden ze solidárních dlužníků do zahájení vyrovnacího řízení proti druhému solidárně zavázanému dlužníku, osvobodil se i tento od placení, ale že platy po zahájení vyrovnacího řízení jiným solidárně zavázaným dlužníkem vykonané zůstávají pro výpočet vyrovnací kvoty nepovšimnuty, jak vyložil nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 3999 sb. n. s. Vycházel-li odvolací soud ze skutkových zjištění, že ve vyrovnacím řízení dovolatelky byla pohledávka věřitelem, žalobcem, přihlášená uznána ve výši 39.515 Kč, že se za pohledávku zaručila ještě před vyrovnáním Irena H-ová, do výše 10.000 Kč a k zaplacení této částky byla odsouzena rozsudkem ze dne 5. března 1931, ji také zaplatila do 14. května 1931, a že vyrovnací řízení bylo skončeno dne 12. června 1931, právem usoudil, že přijatou a potvrzenou vyrovnací kvotu 48% u žalobce jest počítati z částky přihlášené, pokud se týče uznané ve výši 39.515 Kč, a nikoli, jak rekurent při splátkách kvoty mylně činil, z částky 29.515 Kč. Platbou 10.000 Kč věřiteli za vyrovnacího řízení nedostalo se mu výhody na úkor druhých věřitelů ve smyslu § 47 býv. vyr. řádu, jak mylně za to má rekurentka; neboť placení Irenou H-ovou se stalo v důsledku jejího závazku učiněného před vyrovnáním rekurentky, a právě účelem § 18 býv. vyr. ř. jest, by věřitel, aspoň v takovýchto případech mohl dosíci vyššího, po případě i 100% uspokojení, jehož by jinak nemohl dosíci.

Čís. 12095.

O tom, zda nezletilec má opustiti své prostředí, v němž byl dosud vychováván, a zda má býti odevzdán do výchovy a výživy adoptivního otce a jeho manželky, jest rozhodnouti v řízení nesporném.

Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

Vada, že účastník nebyl slyšen o návrhu v nesporném řízení, byla napravena tím, že se účastník obíral v rekursu s návrhem a uvedl proti

němu námitky, vzhledem k nimž pak rekursní soud usnesení prvního soudu zrušil, načež první soud předsevzal o námitkách účastníka příslušné šetření a pak znovu o návrhu rozhodl.

Jde o zmatek podle § 41 (2) f. zák., nebyl-li nezletilci zřízen opatrovník k činu ve věci mezi nezletilcem a jeho adoptivními rodiči.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1932, R I 731/32.)

Nezl. Libuše Ch-ová, nemanželská dcera svého adoptivního otce Karla Ch-a, byla po smrti nemanželské matky ve výchově a výživě své babičky Anny H-ové, matky nemanželské matky. Soud prvního stádu vyhověl návrhu Karla H-a, by bylo uloženo Anně H-ové vydati mu nezl. Libuši Ch-ovou. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu Anny H-ové zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by o návrhu adoptivního otce Karla Ch-a na vydání nezl. Libuše Ch-ové do jeho výživy a výchovy ustanově opatrovníka k činu pro tuto nezletilou znovu rozhodl.

Důvody:

Nelze přisvědčiti stěžovatelce, že jde o věc patřící na pořad práva. Jde o to, zda nezletilá Libuše Ch-ová má opustiti své prostředí, v němž byla dosud vychovávána, a má býti odevzdána do výchovy a výživy svého adoptivního otce Karla Ch-a a jeho manželky, jež dosud blíže nezná, kteří jsou jí cizí. Jde proto o otázku, kterou jest zásadně rozhodnouti v řízení nesporném, any ditky jsou podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákona a jí se jim musí dostati při rozhodování o tom, kdo je má vychovávat v takovém případě, o jaký tu jde. Tuto ochranu by jim však nemohl poskytnouti soud procesní, který je vázán přednesem stran a zásadou projednací, takže pro pořad nesporný mluví i ohledy účelnosti. Není tu proto uplatňované zmatečnosti podle § 41 (2) d) nesp. říz. sb. z. a n. čís. 100/1931.

Rovněž tu není další uplatňované zmatečnosti podle § 41 (2) g) tohoto zákona. Stěžovatelka nebyla sice slyšena o návrhu adoptivního otce Karla Ch-a, by mu nezl. Libuše Ch-ová byla vydána do výchovy a výživy, vada ta však byla napravena tím, že se stěžovatelka v prvním svém rekursu obírala zevrubně s návrhem, uvedla proti němu námitky, a rekursní soud vzhledem k nim rozhodnutí prvního soudu zrušil, načež první soud předsevzal o námitkách stěžovatelky šetření a pak rozhodl znovu o návrhu adoptivního otce. Netrpí proto rozhodnutí nižších soudů vytýkanou zmatečností.

Naproti tomu trpí dosavadní řízení zmatečností podle § 41 (2) f) nesporného řízení z r. 1931, která sice není stěžovatelem vytýkána, k níž však jest hleděti z úřadu podle § 41 (4) tohoto zákona. Podle § 271 obč. zák. má býti nezletilcům zřízen opatrovník k činu ve věcech mezi nezletilým dítětem a rodiči, k nimž počítati jest podle § 183 obč. zák. i adoptivní rodiče. O takový případ tu jde, neboť jest řešiti otázku, zda je na prospěch nezletilé Libuše Ch-ové, by zůstala nadále v dosavadní

péči u babičky Anny H-ové, kde byla vychována či zda má býti vydána do výchovy a výživy svého adoptivního otce Karla Ch-a a jeho manželky, které dosud blíže nezná, kteří jsou jí naprosto cizí. Měl proto opatrovnickým soudem býti zřízen pro nezletilou Libuši Ch-ovou podle § 271 obč. zák. opatrovník k činu, neboť adoptivní otec Karel Ch. nemůže zastupovati nezletilou v tomto případě. Ježto tudíž nezletilá Libuše Ch-ová nebyla v dosavadním řízení vůbec zastoupena zákonným zástupcem, ač ho nezbytně potřebuje, ježto jde výlučně o její zájmy, jest i napadené usnesení i usnesení prvního soudu zmatečné podle § 41 (2) f) nesporného řízení z r. 1931 a bylo je proto zrušiti podle § 41 (4) tohoto zákona z úřadu.

Čís. 12096.

Prohlásil-li odvolací soud, vyhlásiv průvodní usnesení o připuštění důkazu místním ohledáním s příbráním znalce, o jehož provedení byl dožádán jiný soud, jednání za skončené podle třetího odstavce § 193 c. ř. s., nemůže strana, která se proti tomu neohradila, tento postup napadati jako vadný. Vada řízení, nikoliv zmatečnost (čís. 4 § 477 c. ř. s.) jest teprve v tom, bylo-li odvolacím soudem nařízeno doplnění znaleckého posudku, které se stalo bez účasti stran, jež nebyly ani uvědoměny ani slyšeny. Pokud tato vada nebyla způsobila zamezení úplně a důkladné posouzení rozepře (§ 503 čís. 2 c. ř. s.).

Majitel kavárny ručí za škodu z výbuchu na záchodě kavárny, k němuž došlo tím, že na záchodě byl delší dobu před příchodem hosta nechán plynový kohoutek otevřený, takže se zapálením sirky vznítila třaskavá směs, jež se za tu dobu na záchodě nashromáždila.

(Rozh. ze dne 12. listopadu 1932, R II 152/32.)

Žalobce, jsa hostem v kavárně žalované, zašel na neosvětlený záchod, kde si rozsvítil sirkou, při čemž nastal výbuch svítiplynu a žalobce byl těžce popálen. Žalobní nárok na náhradu škody proti majitelce kavárny neuznal procesní soud své stolice důvodem po právu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalované.

Důvody:

Zmatečnost podle čís. 4 § 477 c. ř. s., pokud se týče vadu odvolacího řízení, zamezující úplně vysvětlení a důkladné posouzení rozepře, spatřuje stěžovatelka v tom, že odvolací soud proti zásadě bezprostřednosti a veřejnosti provedl důkaz místním ohledáním, znalcem a výslechem stran dožádaným soudcem, aniž strany měly možnost výsledky těchto důkazů ještě u odvolacího soudu podrobiti kritice a rozboru, a že se doplnění znaleckého posudku stalo bez součinnosti stran. Rekursu však nelze přiznati oprávnění. Podle protokolu o odvolacím líčení připustil odvolací soud důkaz místním ohledáním s příbráním znalce z oboru